



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 117/2011-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2011 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Ing. M. B., B., zastúpeného advokátkou JUDr. V. D., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a na súdnu ochranu podľa čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4 Co 202/2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 202/2010 porušil základné právo Ing. M. B. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 202/2010-136 z 8. decembra 2010 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Ing. M. B. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov), ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. V. D., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.

4. Sťažnosti Ing. M. B. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 117/2011-8 z 30. marca 2011 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť Ing. M. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a na súdnu ochranu podľa čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 Co 202/2010.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ podaniami zo 7. marca 2011 a z 10. mája 2011 a tiež krajský súd vo vyjadrení z 19. apríla 2011 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 19 C 72/05-115 z 21. októbra 2009 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa ako žalobcu proti Slovenskej republike (ďalej len „žalovaná“) označenej jednak ako „odporca 1 – Slovenská republika zastúpená Úradom vlády Slovenskej republiky“ a jednak ako „odporca 2 – Slovenská republika zastúpená Ministerstvom financií Slovenskej republiky“ o určenie neplatnosti odvolania sťažovateľa z funkcie viceguvernéra Exportno-importnej banky Slovenskej republiky (ďalej len „Eximbanka“) a z funkcie člena rady Eximbanky

26. februára 2003. Rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 202/2010-136 z 8. decembra 2010 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Podľa názoru sťažovateľa týmito rozsudkami došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy. Odvolaním sťažovateľa z funkcie tri mesiace pred skončením funkčného obdobia bez uvedenia dôvodov nebol dodržaný zákonný postup. Zákon č. 80/1997 Z. z. o Exportno-importnej banke Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) vychádzal z filozofie zabezpečiť maximálnu stabilitu vrátane stability členov orgánov Eximbanky. Prebral tým zahraničné skúsenosti, kde je nepredstaviteľné, aby guvernéra a viceguvernéra odvolali bez udania dôvodov. Zákon v ustanovení § 7 ods. 9 taxatívne vymedzil dôvody odvolania. Teda iba z týchto dôvodov mohlo dôjsť k odvolaniu člena orgánu Eximbanky. Výklad zákona je taký, že dôvod odvolania je potrebné uviesť, pretože jeho neuvedením vzniká protiprávny stav. Tým, že zákon č. 336/1998 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 80/1997 Z. z. o Exportno-importnej banke Slovenskej republiky (ďalej len „novela“), pripustil odvolanie aj z iných dôvodov, nedošlo k tomu, že sa dôvod odvolania nemusí uviesť. Je to tým viac, že ide o odvolanie v priebehu funkčného obdobia, čo treba považovať za mimoriadne opatrenie. Ak by zákonodarcia chcel, aby vláda mohla viceguvernéra a člena rady kedykoľvek odvolať bez udania dôvodu, volila by jednoduchú formuláciu: „*Vláda menuje a odvoláva guvernéra a viceguvernérov a členov rady banky.*“ Neuvedením dôvodu odvolania člena orgánov Eximbanky dochádza k narušeniu ich povesti, ako aj pracovného a spoločenského postavenia. Práve uvedením dôvodu odvolania by sťažovateľ mal možnosť brániť sa, preukázať, že profesionálne nezlyhal a že dôvod odvolania bol čisto politický. Pritom odvolanie sťažovateľa bolo štyrikrát zverejnené v H. vrátane ich internetovej stránky. Napokon poukazuje na návrh novely predložený skupinou poslancov Národnej rady Slovenskej republiky v novembri 1998. Z jeho dôvodovej správy jednoznačne vyplýva, že v praxi sa môžu vyskytnúť aj iné dôvody na odvolanie z funkcie, musia však byť v záujme riadneho plnenia úloh a v súlade s ústavou.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 19 C 72/05 a krajským súdom pod sp. zn. 4 Co 202/2010 s tým, aby bol rozsudok krajského súdu z 8. decembra 2010 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie

finančného zadost'učinenia vo výške 17 000 € spoločne a nerozdielne od okresného súdu a krajského súdu. Napokon sa domáha náhrady trov právneho zastúpenia v sume 261,82 €.

Z vyjadrenia predsedníčky krajského súdu sp. zn. Spr. 3213/2011 z 19. apríla 2011 doručeného ústavnému súdu faxom 20. apríla 2011 a poštou 27. apríla 2011 vyplýva, že dôvody potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu, ktorý sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu, sú uvedené v odôvodnení rozsudku krajského súdu a ona na nich zotrváva.

Z repliky právnej zástupkyne s'ťažovateľa z 10. mája 2011 doručenej ústavnému súdu 13. mája 2011 vyplýva, že s'ťažovateľ na s'ťažnosti zotrváva.

Keďže rozhodnutím ústavného súdu vo veci samej mohla byť dotknutá v právach aj žalovaná ako účastníčka konania pred všeobecnými súdmi, doručil ústavný súd s'ťažnosť, uznesenie č. k. II. ÚS 117/2011-8 z 30. marca 2011, vyjadrenie predsedníčky krajského súdu a repliku s'ťažovateľa jednak Úradu vlády Slovenskej republiky (ďalej len „úrad vlády“), ale aj Ministerstvu financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) s tým, aby sa mohli vyjadriť v mene žalovanej vo veci samej.

Z vyjadrenia ministerstva č. k. MF/3885/2011-241 z 30. mája 2011 doručeného ústavnému súdu 2. júna 2011 vyplýva, že „*Slovenská republika zastúpená Ministerstvom financií SR, ako žalovaný v 2. rade nie je pasívne legitimovaným subjektom.*“.

Z vyjadrenia úradu vlády sp. zn. 15 664/2011/7082/KVÚV z 26. mája 2011 doručeného ústavnému súdu 7. júna 2011 vyplýva, že úrad vlády nemohol porušiť a ani neporušil žiadne svoje povinnosti spôsobilé čo i len v teoretickej rovine zasiahnuť do akýchkoľvek práv s'ťažovateľa vrátane ním označených základných práv, keďže zákon nepriznáva úradu vlády žiadne právomoci v oblasti, v ktorej malo nastať údajné porušenie povinností (t. j. údajné nezákonné odvolanie s'ťažovateľa z funkcie viceguvernéra Eximbanky). Úrad vlády nikdy nebol a ani nie je subjektom oprávneným odvolávať, resp. navrhovať odvolanie členov rady, pričom s'ťažovateľa z funkcie viceguvernéra odvolala vláda, a nie úrad vlády. Bez ohľadu na dosiaľ uvedené treba poznamenať, že v zmysle ustanovenia § 7 ods. 3 v spojení s ustanovením § 7 ods. 11 zákona je vláda oprávnená odvolať z funkcie ktoréhokoľvek člena rady Eximbanky, a to nielen z dôvodov uvedených

v ustanovení § 7 ods. 9 zákona, ale aj z akýchkoľvek iných dôvodov, ktoré nie sú nijako obmedzené. Je teda zrejmé, že vláda mohla sťažovateľa z funkcie viceguvernéra odvolať z akéhokoľvek dôvodu. Zároveň treba uviesť, že zo zákona a ani zo žiadneho iného právneho predpisu nevyplýva pre vládu povinnosť uvádzať v rozhodnutí o odvolaní člena rady z funkcie aj dôvody, ktoré viedli k prijatiu takéhoto rozhodnutia, nehovoriac o tom, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva ani to, že by neuvedenie dôvodu odvolania z funkcie spôsobovalo neplatnosť takéhoto rozhodnutia. Je preto nepochybné, že neuvedenie dôvodu odvolania sťažovateľa z funkcie viceguvernéra nemohlo spôsobiť neplatnosť takéhoto právneho úkonu. Je naopak zrejmé, že odvolanie sťažovateľa z funkcie viceguvernéra bolo platné, lebo vláda pri tomto odvolaní postupovala v súlade s ustanovením § 7 ods. 3 v spojení s ustanovením § 7 ods. 11 zákona. Úrad vlády sa inak stotožňuje s vyjadrením krajského súdu z 19. apríla 2011.

Z vyjadrenia podpredsedu krajského súdu povereného zastupovaním predsedu krajského súdu z 15. júna 2011 doručeného ústavnému súdu faxom 15. júna 2011 a poštou 21. júna 2011 vyplýva, že stanoviská ostatných účastníkov konania berie na vedomie a nemá k nim žiadne výhrady ani pripomienky. Zo stanoviska úradu vlády je zrejmé, že tento sa stotožňuje s vyjadrením krajského súdu z 19. apríla 2011.

II.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 202/2010-136 z 8. decembra 2010 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 19 C 72/05-115 z 21. októbra 2009. Podľa názoru krajského súdu ustanovenie § 7 ods. 9 a § 7 ods. 11 zákona v znení účinnom v rozhodnej dobe (k 26. marcu 2003) upravuje postup vlády pri odvolaní členov rady Eximbanky, a to každé z nich za inej situácie. Ustanovením § 7 ods. 9 zákona sa vláde ukladá odvolať člena rady Eximbanky, ak zistí, že je na to dôvod uvedený v tejto norme, a pri odvolávaní podľa tohto ustanovenia uviesť v listine o odvolaní aj dôvod odvolania (niektorý z dôvodov uvedených v ustanovení § 7 ods. 9 zákona). Úprava obsiahnutá v ustanovení § 7 ods. 11 zákona, podľa ktorej vláda môže odvolať z funkcie člena rady Eximbanky na návrh ministra podľa odseku 3 aj z iných dôvodov, ako sú uvedené v odseku 9, teda oprávňuje vládu zvažovať a rozhodnúť o odvolaní člena rady Eximbanky aj

z iného dôvodu, avšak bez toho, aby stanovila pre vládu ako podmienku na takéto rozhodnutie povinnosť uviesť dôvod, pre ktorý sa rozhodla člena rady Eximbanky odvolať. Toto ustanovenie vychádza zo všeobecne uplatňovanej zásady pri vzťahoch vznikajúcich menovaním do funkcie iným orgánom než zamestnávateľom, podľa ktorej osobu, ktorá bola do funkcie menovaná, možno z tejto funkcie aj odvolať. Podmienkou platnosti odvolania z funkcie je, že musí byť písomné a doručené druhému účastníkovi vzťahu a že výkon funkcie sa končí dňom nasledujúcim po doručení odvolania z funkcie, ak nebol v odvolaní uvedený neskorší deň. Ak odklon od tejto zásady nebol upravený v zákone, nemohol okresný súd rozhodnúť inak, ako žalobu zamietnuť.

Z predkladacej správy k zákonu inter alia vyplýva, že Eximbanka bude zabezpečovať v súlade so štátnou zahraničnou, zahraničnoobchodnou, finančnou, menovou a priemyselnou politikou aktivity slovenských subjektov v oblasti zahraničného obchodu. Eximbanka bude zabezpečovať kofinancovanie, refinancovanie a priame financovanie vývozcu a tiež poisťovanie vývozných úverov.

Z návrhu skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na vydanie „zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 80/1997 Z. z. o Exportno-importnej banke Slovenskej republiky“ predloženého v novembri 1998, a to z dôvodovej správy inter alia vyplýva, že *„Vzhľadom na právne postavenie Eximbanky, jej úlohy a vzťah k vláde Slovenskej republiky zakotvené zákonom, sa v praxi môžu vyskytnúť aj iné dôvody, keď v záujme riadneho plnenia úloh tejto inštitúcie bude vhodné aj potrebné vykonať zmeny v orgánoch Eximbanky. Preto sa navrhuje, aby členov orgánov Eximbanky bolo možné odvolať aj z iných dôvodov.“*

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 36 písm. b) ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa § 7 ods. 9 zákona v znení účinnom ku dňu odvolania sťažovateľa (26. februára 2003) vláda odvolá z funkcie člena Rady banky, ak

- a) porušil tento zákon alebo iný súvisiaci všeobecne záväzný právny predpis,
- b) bol právoplatne odsúdený za trestný čin,
- c) stratil schopnosť vykonávať funkciu zo zdravotných dôvodov,
- d) vykonáva funkciu nezlučiteľnú s členstvom v Rade banky.

Podľa § 7 ods. 11 zákona v znení účinnom ku dňu odvolania sťažovateľa (26. februára 2003) vláda môže odvolať z funkcie člena Rady banky na návrh ministra podľa odseku 3 aj z iných dôvodov, ako sú uvedené v odseku 9.

Sťažovateľ tvrdí, že zákon vychádzal z filozofie zabezpečenia maximálnej stability členov orgánov Eximbanky, pričom neuvedením dôvodu odvolania člena orgánov Eximbanky dochádza k narušeniu jeho povesti, ako aj pracovného a spoločenského postavenia. Uvedením dôvodu odvolania z funkcie by mal sťažovateľ možnosť brániť sa, resp. preukázať, že profesionálne nezlyhal a že dôvod odvolania bol čisto politický.

Podľa predsedníčky krajského súdu právny názor uvedený v rozsudku krajského súdu je správny a ona na ňom zotráva.

Tak ministerstvo, ako aj úrad vlády trvajú na tom, že v danej veci nie sú legitimovaní vystupovať v mene žalovanej. Úrad vlády navyše považuje argumentáciu krajského súdu vo veci samej za správnu.

Ústavný súd považuje za potrebné na úvod konštatovať, že Eximbanka bola zákonodarcom zriadená na účely zabezpečovania aktivít slovenských subjektov v oblasti zahraničného obchodu, a to v súlade so štátnou zahraničnou, zahraničnoobchodnou, finančnou, menovou a priemyselnou politikou, pričom úlohou Eximbanky je zabezpečovať rôzne formy financovania vývozcov, ako aj poisťovanie vývozných úverov. Keďže ide o špecifické finančné služby poskytované zo štátnych finančných prostriedkov, považoval zákonodarcu za potrebné zriadiť osobitnú banku, teda finančnú inštitúciu stojacu tak mimo sféry komerčných bánk, ako aj Národnej banky Slovenska. Úlohou Eximbanky je teda odborne rozhodovať o poskytovaní úverov majúcich za cieľ podporovať export zo strany slovenských vývozcov. Právne postavenie Eximbanky je v tejto súvislosti konštruované tak, aby síce rozhodovala o poskytovaní finančných prostriedkov pre slovenských vývozcov v zmysle relevantných štátnych politických hľadísk, avšak na základe vlastného nezávislého odborného posúdenia.

Nemožno pochybovať o tom, že odborné posudzovanie financovania vývozcov si vyžaduje určitú mieru nezávislého postavenia orgánov a osôb, ktoré zásadné rozhodnutia prijímajú.

Zákon podľa pôvodného znenia ustanovenia § 7 ods. 9 obligatórne prikazoval odvolať z funkcie člena rady toho, kto spĺňal niektorú zo skutkových podstát tam taxatívne definovaných. Iný dôvod na odvolanie člena rady, a to ani obligatórny, ale ani fakultatívny neexistoval. Vzhľadom na to, že rada Eximbanky je najvyšším rozhodovacím a riadiacim orgánom zodpovedajúcim za hospodárenie Eximbanky, ktorá okrem iného aj ustanovuje zásady činnosti a obchodno-finančnú stratégiu, koncepciu a politiku Eximbanky [§ 6 ods. 1 a 2 písm. a) zákona], výrazne zúžená možnosť odvolania členov rady zabezpečovala pomerne vysoký stupeň nezávislosti Eximbanky a jej najvyššieho orgánu.

Novelou, ktorá nadobudla účinnosť 9. novembra 1998, sa zaviedla fakultatívna možnosť odvolať členov rady „aj z iných dôvodov ako sú uvedené v odseku 9“. Tieto dôvody nie sú novelou nijako bližšie konkretizované na rozdiel od obligatórných dôvodov, ktorých sa novela nijakým spôsobom nedotkla.

Možno konštatovať, že stupeň nezávislosti riadiacich orgánov Eximbanky, resp. osôb tvoriacich tieto orgány v dôsledku novely klesol, keďže istota ich právneho postavenia sa stala menej výraznou.

Všeobecné súdy posúdili právny stav vzniknutý novelou v podstate ako právo voľnej úvahy vlády pri rozhodovaní o odvolaní člena rady Eximbanky, a to až do tej miery, že podľa ich právneho názoru dôvody odvolania nemusia byť vôbec ani uvedené.

„Právnej istote ako nedielnej súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ústavy nezodpovedá taký stav (situácia), ktorý by orgánu štátu umožňoval konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným ako zákonom ustanoveným postupom.“ (I. ÚS 3/98)

„Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď.“
(I. ÚS 87/93)

Podľa názoru ústavného súdu zákonom ustanovená možnosť štátneho orgánu rozhodnúť voľnou úvahou nemôže znamenať ničím nelimitovanú a vecne nepreskúmateľnú svojvoľu. Takáto svojvoľa by totiž bola v rozpore s princípom právneho štátu, keďže vo svojich dôsledkoch by znamenala nepredvídateľnosť rozhodovania štátneho orgánu, a teda ústavne neprípustnú mieru právnej neistoty.

V skúmanom prípade treba mať na zreteli, že členovia riadiacich orgánov Eximbanky môžu svoje právomoci vykonávať len pri zachovaní určitej miery nezávislosti dávajúcej istotu, že nebudú predčasne zbavení svojho postavenia svojvoľným a nepredvídateľným rozhodnutím.

Hranica voľnej úvahy vlády pri rozhodovaní o odvolaní člena rady Eximbanky podľa § 7 ods. 11 zákona sa dá vymedziť v súlade s dôvodovou správou novely tak, že predčasné odvolanie musí byť v záujme riadneho plnenia úloh Eximbanky. Tým je daná v tejto veci hranica medzi voľnou úvahou a svojvoľou.

Treba ďalej konštatovať, že bez uvedenia dôvodu odvolania nie je možné nijako zistiť, či k odvolaniu dochádza v záujme riadneho plnenia úloh Eximbanky alebo svojvoľne. Odvolaný člen rady Eximbanky má v rámci základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy právo na vecné preskúmanie dôvodnosti jeho odvolania z funkcie, čo však bez znalosti dôvodu odvolania spravidla nie je možné.

Z uvedených dôvodov došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Berúc do úvahy citované ustanovenia ústavný súd zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 4 Co 202/2010-136 z 8. decembra 2010 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Krajský súd je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia advokátkou v sume 261,82 €, a to za dva úkony právnych služieb v roku 2011 (prevzatie a príprava zastupovania, sťažnosť ústavnému súdu) po 123,50 € a za režijný paušál dvakrát po 7,41 € (bod 3 výroku nálezu).

Nebolo možné vyhovieť sťažnosti v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) ústavy, ako ani požiadavke na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 17 000 € (bod 4 výroku nálezu).

V súvislosti s namietaným porušením čl. 36 písm. b) ústavy je podstatné, že odvolaním z funkcie nedochádza ku skončeniu pracovného pomeru, pretože skončenie pracovného pomeru je v príčinnej súvislosti s inou právnou skutočnosťou. Znamená to, že medzi namietaným protiprávnym odvolaním sťažovateľa z funkcie člena rady Eximbanky a označeným základným právom potrebný vzťah príčinnej súvislosti neexistuje.

Pokiaľ ide o požiadavku sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, treba uviesť, že jeho priznanie prichádza do úvahy iba vtedy, ak vyslovením porušenia práva a prípadnými ďalšími výrokmi (napr. zrušením rozhodnutia a vrátením veci na ďalšie konanie) nedôjde k plnej náprave protiprávneho stavu. V danom prípade vyslovenie porušenia označených práv v spojení so zrušením rozsudku krajského súdu a vrátením veci na ďalšie konanie zabezpečuje pre sťažovateľa plnú satisfakciu, a preto jeho finančná požiadavka nie je oprávnená.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2011